

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 126/24
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Филип Крстић, адвокат из Суботице, ул.Хуга Бадалића борј 5/9, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ул.Косовска број 31, ради утврђења, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 905/23 од 09.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 905/23 од 09.11.2023. године у ставу првом и другом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усваја се тужбени захтев, па се утврђује да је тужилца носилац права својине на непокретности, уписане у лист непокретности број ... КО ... у предметном листу описан као трособан стан на трећем спрату, број посебног дела б, евиденцијски број 10, површине 89 м², број зграде 1, број улаза ..., који се налази у стамбеној згради за колективно становање – део саграђене на парцели број ... КО ..., површина предметне парцеле 495 м² у ... у ул.... број ..., што је тужена Република Србија као правни следбеник брисаног Привредног друштва “Иби” д.д.за пројектовање, инжењеринг и консалтинг Београд – Стари град) у стечају дужна да призна и трпи да се тужилца на основу ове пресуде упише као носилац права својине – власник на наведеној непокретности код надлежног органа РГЗ – Службе за катастар непокретности. Ставом другим обавезује се тужена Република Србија да тужилци на име трошкова поступка исплати укупан износ од 140.625,00 динара. Ставом трећим ослобађа се тужилца плаћања такси у овом спору.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је у ставу првом и другом, како то произлази из жалбених навода и жалбеног предлога.

Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Испитујући правилност пресуде у ожалбеном делу на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да жалба тужене није основана.

Приликом доношења ожалбене пресуде није учињена ниједна од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и непротивречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са Предузећем “Иби” д.д.за пројектовање, инжењеринг и консалтинг закључила уговор о купопродаји стана од 07.11.1991. године, којим предметом је уговорена купопродаја трособног стана број 10 у поткровљу у ул.... и уговорена купопродајна цена. Анексима уговора о купопродаји стана уговорена је измена и допуна уговора у погледу предмета уговора, тако што је као предмет купопродаје означен трособан стан број 6 на трећем спрату у истој згради у ул...., уместо претходно уговореног стана број 10, а констатовано је да странка није извршила све финансијске обавезе и утврђена цена коју купац мора да исплати, те утврђене преостале обавезе на име исплате купопродајне цене и предвиђен најкаснији рок за уплату 06.08.1993. године износа дуга 1.593.172.034.335,00 тадашњих динара. Из признанице ЈКП “Инфостан технологија”, рачуна за услуге, рачуна ЕПС и налога за уплату пореза за имовину за 2021. и 2022. годину, те решења Сектора јавних прихода – Одељење Врачар, утврђено је да је носилац обавеза плаћања комуналија и пореза за имовину на предметном стану број 6 на трећем спрату у ул.... у ..., АА, те је утврђено да је иста пријављена на адреси ... са датумом почев од 20.01.1999. године. Из налаза и мишљења судског вештака утврђено је да је спорни стан број 6 на трећем спрату у ул.... површине 78,37 м², идентификован као стан број 6 на трећем спрату зграде у ул...., површине 78,37 м² те констатовано да уговорени стан одговара у природи дефинисаном стању из Анекса број 1. Увидом у извод из листа непокретности суд је утврдио да предметни стан носи евиденцијски број 10, да се налази на парцели која је градско грађевинско земљиште, а да је као ималац права на парцели означена Република Србија са правом својине државна РС 1/1. Из дописа стечајног управника Предузеће “Иби инжењеринг” утврђено је да је стечајни управник обавестио председника стечајног већа у Привредном суду у Београду да је стечајни поступак над стечајним дужником Предузеће “Иби инжењеринг” постдало правноснажно дана 05.09.2015. године, те да се из приложене документације не може утврдити са сигурношћу да имовина која је у поднеску наведена представља стечајну масу која би била предмет уновчења, а потом и накнадне деобе, те да стечајни дужник није поседовао потребну документацију за предметни стан, нити је била евидентирана имовина у пословним књигама стечајног дужника.

Из исказа тужиле првостепени суд је, између осталог, утврдио да је тужила првим уговором фактички била купац стана број 10 на петом спрату у ул...., али да је касније због жеље власника другог стана на његов предлог купљен стан на трећем спрату, то је стан број 6, што је измењено каснијим Анексима, да су у међувремену

закључивани Анекси, да је последњим Анексом констатовано да један део стана није плаћен, али да је све исплатила, да за последњу уплату нема признаницу, јер се у међувремену одвојила од свог ванбрачног супруга и то пре 23 године од када он живи у иностранству, те да постоји могућност да је код њега остало нешто од тих признаница, а да је сигурна да је апсолутно све плаћено преко рачуна и преко уплатница, а да ништа није плаћено готовински. Потписали су уговор 1991. године, станови су били готови почетком 1995. године, када је ушла у посед стана на трећем спрату, стан број 6, што је претходно Анексима констатовано, од када је све време у поседу стана, плаћа инфостан, порез итд., а да је разлог подношења тужбе то што није имала потврду о исплаћеној купопродајној цени, као и да нема *clausula intabulandi*.

Првостепени суд је оценио да је тужиља закључила писмени неоверени уговор о купопродаји, који је предат у посед, као и да је стан исплаћен у целости, а што је утврдио из исказа тужиље којој је поверовао. Разлог због чега је првостепени суд поверовао исказу тужиље у погледу исплате целокупне цене је тај да је у доказну грађу увршћен допис стечајног управника "Иби инжењеринг", као уписаног власника, упућен стечајном већу у коме је наведено да до закључења стечајног поступка стечајни дужник није поседовао потребну документацију за предметни стан, те да тај стан није био евидентиран као имовина у пословним књигама стечајног дужника. Према разлозима првостепеног суда чак и да тужиља није исплатила у целости наведени стан, опет би биле активирани одредбе члана 4 тада важећег Закона о промету непокретности, с обзиром да је купопродаја стана извршена у претежном делу, при чему су испуњени услови и за редовни одржај, јер је тужиља савестан држалац непокретне ствари, почев од 1995. године, када се уселила у наведени стан, као и законити држалац, јер поседује писани уговор о купопродаји непокретности, који иако није оверен, извршен је у претежном делу. Првостепени суд је оценио неоснованим приговор недостатка пасивне легитимације, јер је парцела на којој се налази предметна зграда односно спорни стан у власништву Републике Србије, која чињеница уз чињеницу да уписано правно лице као власник стана које је брисано из регистра, даје закључак да једино пасивно легитимисана у овој правној ствари може бити Република Србија.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и оно се жалбеним наводима не доводи у сумњу. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које, као правилне, прихвата и овај суд, те пресуду детаљно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП-а.

Тужиља у овој правној ствари неспорно има правни интерес да тражи утврђење права својине против Републике Србије као уписаног носиоца права на катастарској парцели на којој је изграђена зграда, имајући у виду да је правно лице на које је предметни стан уписано, брисано из регистра, а да не поседује *clausula intabulandi*, због чега је немогуће да изврши укњижбу свог права својине, те своје право једино може остварити у овом поступку.

У првостепеном поступку је несумњиво утврђено да је тужена Република Србија титулар права својине на катастарској парцели на којој је зграда саграђена у којој се налази предметни стан, те с тим у вези нису од значаја жалбени наводи тужене којима се истиче да тужена република није правни следбеник Предузећа "Иби", над којим је

закључен стечајни поступак и исти брисан из регистра привредних субјеката, посебно из разлога што спорна непокретност није била део стечајне масе како то произлази из дописа стечајног управника.

Осим тога, Република Србија може ступити уместо стечајног дужника у парницу која се води по његовој тужби за наплату потраживања или предају ствари. Према члану 74 став 1 Закона о парничном поступку, странка у поступку може бити свако физичко и правно лице. Чланом 3 Закона о привредним друштвима предвиђено је да је привредно друштво правно лице које својство правног лица стиче регистрацијом у складу са законом којим се уређује регистрација привредних субјеката. Сходно томе, привредно друштво које је брисано из регистра привредних субјеката је престало да постоји и исто је изгубило својство правног лица, што има за последицу да нема страначку способност, па се брисаном субјекту не може признати својство странке. Имовина стечајног дужника који је престао да постоји услед аутоматског стечаја, прешла је на Републику Србију по сили закона, па се тужба подноси против Републике Србије, као правног лица која може да буде странка у поступку и која је пасивно легитимисана у конкретној правној ситуацији. Ово сагласно ставу утврђеном на седници Одељења за привредне спорове Привредног апелационог суда од 18.11. и 09.11.2018. године, дакле након доношења одлуке Уставног суда на коју се тужена у жалби позива. Осим тога, наведено предузеће је брисано на основу члана 148 Закона о стечају, а не на основу члана 150-154 Закона о стечају, дакле у конкретном случају се не ради о тзв.аутоматском стечају на које се тужени жалбом неосновано позива.

Поред тога, из дописа у списима Привредном суду у Београду Ст 3841/11 од 23.03.2022. године, произлази да се тужилца обрађала и Привредном суду у Београду, те да јој је достављено изјашњење стечајног управника од 16.03.2022. године, када је упућена на решавање спорног питања у парничном поступку где би уз тужбу против Републике Србије, било приложено решење о закључењу стечајног поступка над предметним стечајним дужником, као доказ о непостојању нужног супарничарства. Поред тога, из изјашњења Агенције за лиценцирање стечајних управника у вези са закључком Ст број 3841/11 од 25.02.2022. године се стечајни управник изјаснио да је решењем Привредног суда у Београду Ст 3841/11 од 03.09.2015. године закључен стечајни поступак над стечајним дужником Предузећем “Иби” д.д.за пројектовање, инжењеринг и консалтинг у стечају из Београда, које решење је постало правноснажно дана 05.10.2015. године, да је чланом 149 Закона о стечају (“Службени гласник РС” број 4/09), предвиђено да ако се након закључења стечајног поступка пронађе имовина која улази у стечајну масу, стечајни судија на предлог стечајног управника или другог заинтересованог лица спроводи поступак накнадне деобе уновчењем и расподелом средстава остварених продајом те имовине повериоцима на начин предвиђен главном деобом у стечајном поступку, али да се из приложене документације не може са сигурношћу утврдити да имовина која је у поднеску наведена представља стечајну масу која би била предмет уновчења потом и накнадне деобе, те да стечајни дужник није поседовао потребну документацију за предметни стан, нити је било евидентирани имовине у пословним књигама стечајног дужника, а што се може видети у решењу о закључењу да предметни стан није евидентиран у потраживањима који би пренет повериоцима, те да разрешени стечајни управник није у могућности да подносиоцу захтева изда потребну потврду за упис имовине у надлежни катастар.

Разлози другостепеног суда су дати у складу са актуелном праксом Европског суда за људска права по којој другостепени суд може навести сопствене разлоге за одлуку у циљу давања образложене одлуке и права на правично суђење у складу са чланом 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Сл. лист СЦГ – међународни уговори“, бр. 9/03, 5/05 и 7/05 – испр.и „Службени гласник РС – Међународни уговори 12/10) - пресуда ЕСЈП од 27.септембра 2001.године, Hirvisaari v. Finland (49684/99, § 30-33).

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП-а.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака, потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртог изреке ожалбене пресуде, који су тужилји досуђени и одмерени правилном применом одредбе чланова 150, 153, 154 и 163 ЗПП-а, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих у време доношења одлуке, те Таксене тарифе, као саставног дела Закона о судским таксама, важеће у време настанка таксене обавезе.

Са свега изложеног, применом члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић